

SPEJDERNES MAGASIN

JOHN SKINNER WILSON

Af Jens Hvass

Wilson er blevet 65 år og trækker sig nu tilbage! I sig selv en alarmerende meddelelse. Denne stærke, sammenbidte spejderskikkelse skal ikke længere stå som et lysende midtpunkt i alt internationalt spejderarbejde. Han vil blive savnet af en verdens spejdere, for ingen har siden Baden-Powells død været så afholdt og formået at skabe en sådan respekt om sig som han.

Jeg mindes mit første møde med campchief Wilson fra Gilwellpark. Det var i 1924 under de sidste hektiske forberedelser til den 2. verdensjamboree på Ermelundssletten. Baden-Powell havde udpeget Wilson til overdommer i samtlige jamboreens konkurrencer, og vi i jamboreerådet var noget nervøse for, hvad vi skulle stille op med denne fine spejderkapacitet, som skulle ankomme på dette for os så fortravlede og overspændte tidspunkt.

Wilson ankom til lejrpladsen, medens jeg dirigerede rejsningen af et antal militærtelte i stabslejren, men det var rigtignok ikke en Hitler-skikkelse, der ønskede fanfare og rød løber, men en lille, tæt mand, der straks bad os fortsætte med det arbejde, vi var i gang med, og derefter insisterede på at blive sat i arbejde med et eller andet, »som jeg kan magte« — og hvad mon egentlig den mand ikke kan magte at gøre godt! Han lavede ganske stilfærdigt den nydeligste opslags-tavle og passede sig selv som enhver af de andre spejderførere, der gav en hånd med ved lejrens rejsning.

Sådan er Wilson: beskeden og kunnende og så iøvrigt lun og hyggelig og den bedste kammerat, man kan træffe på — spejder fra top til tå med og uden uniform og helt ind til marven.

John Wilson er skotte og det har han sandelig aldrig lagt skjul på, tværtimod. Han er født i 1888 i Edinburgh og var nr. 1 i sin klasse, men — læg mærke til det — samtidig sin klasses og senere sin skoles anfører i al slags sport.

Som 20-årig indtrådte han i det indiske politi, og kun 28 år gammel blev han udnævnt til »vicepolitikommissær« i Calcutta. Hans spejderdata begynder i 1917, hvor han er tropsassistent i en trop af fattige, indfødte drenge i Calcutta; få år senere er han leder af hele spejderarbejdet i byen og efter at have ta-

get Gilwellprøven i England i 1921 blev han DCC for Bengalen — altså stedlig leder af Gilwelltræningen.

Wilson kommer tilbage til England og Baden-Powell udpeger ham til campchief på Gilwellpark. Der følger nu en lang række år, hvorunder det lykkes Wilson at gøre Gilwellpark til en inspirationskilde for hundreder af spejderførere fra alle verdens lande. »Gilcraft«s instruktionsbøger er velkendte og beundrede af alle der sætter sig ind i international spejderlitteratur, og selv om hans medarbejdere på Gilwellpark sikkert har ydet vægtige bidrag, bærer hele serien tydeligt Wilsons stempel, sobre og sagkyn-dige, som de er — og så samtidig appellerende til læserens fantasi og humør.

På Gilwellpark kunne J. S. W. det hele — og det hele godt. Da jeg besøgte Gilwell i 1927, var jeg vildt begejstret for hans instruktioner og foredrag, og bevidst og sikkert også ubevidst har jeg søgt at efterligne ham, så godt jeg formåede i min 13-årige gerning som DCC herhjemme. Et godt forbillede at gå efter.

Da mr. Hubert Martin døde i 1939, blev der lagt en ny opgave på Wil-

sons skuldre, idet han skulle løfte arven efter den afdøde spejderpionér som direktør for det internationale spejderbureau i London. Siden da har Wilson været sjælen i samtlige internationale konferencer og jamboreer, og jeg tror ikke, der er det spejderland kloden rundt, som han ikke har besøgt.

Wilson var den mand, der værnedes om spejderbevægelsens »grand old man« og stifter, Lord Baden-Powell. Han var altid ved siden af B.-P. i jamboreer og ved konferencer og sørgede for, at B.-P. ikke trættedes af for pågående eller for entusiastiske spejderførere, og der er næppe tvivl om, at B.-P. så hen til Wilson som sin »kronprins«.

Det er næppe tilstrækkeligt kendt, hvad Wilson udrettede under krigen, men det meste af, hvad der foregik af nedkastninger i Danmark og Norge, blev planlagt og gennemført af ham som leder. Han gjorde sig særlig berømt i de besatte nordlige lande ved at uddanne faldskærmsfolk til nedkastning og navn-kundig er hans planlægning og udførelse af angrebet på fabrikkerne i Rjukan i Norge, hvorved tyskernes arbejde med atombomben blev skæbnessvanger forsinket for dem. Wilson betragtes som en helt i Norge er højt dekoreret og er intim ven med den norske konge.

(Læs videre side 19).

John Wilson og Jens Hvass hilser på en dansk trop i Grenålejren

Den hvide mose

Af Edward Helle-Strand.

Den unge dreng må gå over en stor mose for at komme ned til bygden. Han bliver et øjeblik stående og ser ud over den vældige brune mose. Der er mange blanke striber gennem den: vand, som endnu ikke er tørret ud i sommervarmen. Han har hørt, at mosen skal være farlig. Store dele af den er hængedynd, hvor folk og dyr er faldet igennem og for evigt forsvundet. Derfor hedder den også Dødmandsmosen.

Medens han står og ser ud over mosen og overvejer, om han skal vove sig over den, tændes der pludselig et hvidt lys på den. Og nu tændes der utallige nye, hvide lys, så mosen til sidst bliver fuldstændig hvid i natten. Natteduggen har omskabt den til et hvidt fantasiland under den høje, blå himmel.

Den unge fyr bliver bange. Hvis han vover sig ind i alt dette hvide, risikerer han at gå lige ud i hængedyndet. Men han ville forkorte vejen ned til bygden med et par timer ved at gå over mosen. Og omvejen, som han måtte gå for at undgå mosen, var streng. Den førte gennem et urdyddet terræn: skov og tæt krat. Han står længe og ser ud over den dugvåde mose. Der er nu ikke længere en eneste brun plet

på den. Det er, som om mosen ligger og bølger foran ham i natten, et hvidt og farligt kogleri. De grå, røde og hvide huse på det grønne græsbelte nedenfor mosen er forlængst forsvundet i de hvide tågeskyer. Når de atter dukker frem, minder de om store dyr, som har klumpet sig sammen i natten.

En stor birk et stykke inde i mosen rager op af alt det hvide som et spøgelse med lange arme. Ja, den store birk står som et sømærke i det hvide tågehav. Går man efter birken, vil han ikke miste retningen i tågeskyerne. Han betænker sig ikke længere. Han begiver sig på vej over den store mose.

Til at begynde med er den fast under hans fødder. Mosen kan ikke være så farlig, tænker han. Han går jo som på et stuegulv. Det, der er fortalt om hængedyndet, er sikkert stærkt overdrevet. Folk på den store ø var jo tilbøjelige til det. Det farlige var det eventyrlige for dem. Et folk som levede i fortællinger og eventyr.

Den unge gut fortsætter mod den store birk. Dens svære krone er som et udspændt sejl over det hvide. Han sætter birken i forbindelse med folkets gang over mosen. Den måtte altid have været et kende-

mærke for dem. Generationer havde sikkert gået efter den over mosen.

Han føler sig tryk, så længe han kan se birkens krone duve over tågeskyerne. De kan aldrig slette den helt ud. Den unge dreng går videre. Mosen er ikke længere fast under fødderne, som den har været. Der er små chokoladebrune striber i den, og når han træder i disse, synker han til langt over anklerne ned i det brune. Det giver et sæt i ham, da en stor fugl pludselig flyver op foran hans fødder. En fugl, som antagelig har sin rede i mosen. Han bryder sig ikke om at lede efter den. Han hører længe de hvinende vingeslag gennem det hvide slør. Fuglen flyver i ring over mosen.

Han snubler over en stor tue og bliver liggende i mosen. Er faldet et varsel om, at han ikke skal fortsætte over mosen? Hængedyndet kunne pludselig være der, medens han går og føler sig tryk.

Han sætter sig på den store tue. Mosen har skiftet karakter. Den er nu knudret af tuer, store og små. Han er snublet over en af de store, fordi han ikke har lagt mærke til, at mosen nu er anderledes. Det havde været tåbeligt at storme frem, som han havde gjort gennem tågeskyerne. Han burde have følt sig frem med benene, sat det ene forsigtigt foran det andet i stedet for at rase frem gennem mo-

(Læs videre næste side).

Vi skifter redaktør

Denne gang skal det være en afskedsartikel, for dette nummer er det sidste, jeg har fornøjelsen af at redigere. Og det har været sjovt at redigere Spejdernes Magasin igennem de sidste godt og vel 3 år. — 3 år er jo ikke nogen lang tid. De, der var nye ulve engang, er stadig ulve endnu, og de, der var nye spejdere, er endnu ikke skovmænd. — Men tiden slår altså ikke til mere, til at redigere dette blad, og jeg må således savne det fornøjelige arbejde, det har været at opstøve stof for at gøre bladet så godt og afvekslende som muligt, og savne det fornøjelige arbejde med at læse de tropsblade og breve, jeg i tidens løb har fået fra spejdere overalt i korpset. Dem skal I have tak for!

Mine ønsker for dig — ikke alene for det nye år, men også fremover — har jeg ved hjælp af en af vore flinke tegnere forsøgt at klargøre på side 110. Som du vil se, går de ud på, at du vil komme til at opleve en masse spændende ture med patrulje og trop. Troppen skal din tropsfører nok klare, og patruljens spændende ture, sørger din patrulje vel for. — For selv om du har en patruljefører, er det også din opgave som ganske »almindelig patruljelem« at sørge for, at der sker noget.

Og de patruljer, hvor der sker noget og er fut og fart over — og hvor der er initiativ og energi og hjælpsomhed og ja, og en hel masse mere, er almindeligvis de gode patruljer, hvis spejdere kendes, selv om de ikke er i uniform.

Og endelig skal jeg anbefale min efterfølger til de ærede læsere. Den nye redaktør hedder J. B. Skotte Hansen, men det er alt for langt, så vi plejer at kalde ham Skotte. Han har været spejder først i 1. Nakskov trop og senere patruljefører i Sølvtrøp (Lolland). Efter flytning til København blev Skotte tropsassistent i Hejmdal divisionen (korpsets bedste!). Skovmænd og førere vil kende Skotte fra primitive førerkurser i Rold skov og på Ryekol.

Se det var en slags anbefaling, og da jeg kalder ham min gode ven og ved, at han er en gæv fyr, som du trygt kan skrive til, overlader jeg med sindsro redaktørstolen til ham.

Jeg har sendt den!

De bedste spejderhilsener,

Erik.

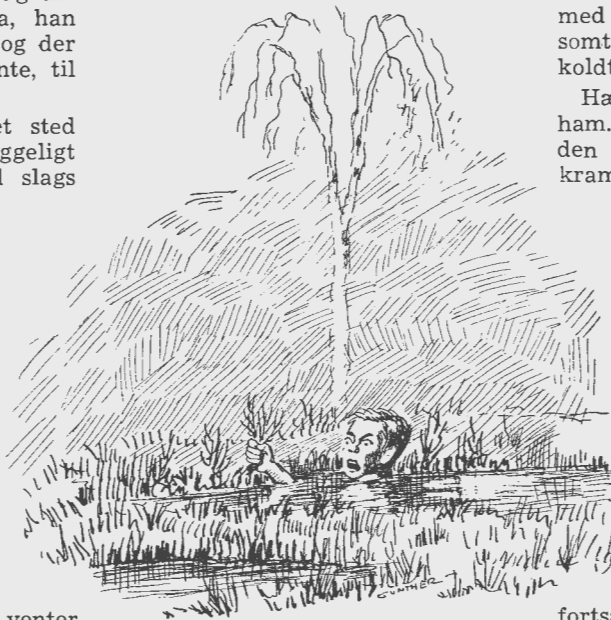
sen, som stadig var lige så hvid, som da han begyndte at gå over den. Det var, som om en trolddom var kastet over mosen, fordi tågen holdt sig så længe på den.

Hvis den store birk ikke havde været der, ville han ikke have haft noget fast holdepunkt på mosen. Nu var der ikke så langt til birken. Måske et par hundrede meter. Og hen til birken tør han sikkert vove sig over den forheksede, hvide mose. Birk voksede ikke på sumpet jord. Den krævede tør grund for at vokse sig stor. Og det havde denne birk gjort. Ja, han ville gå helt hen til birken, og der ville han slå sig ned og vente, til tågen var væk.

Der lyder et skrig fra et sted inde i tågen — et langt, uhyggeligt skrig. Han aner ikke, hvad slags skrig det er. Han har ikke hørt noget lignende før. Men skriget skræmmer ham. Måske var det et nyt varsel om, at han ikke burde fortsætte over mosen? Han kendte mange slags fugleskrig, men et sådant som dette havde han ikke hørt før. Det gik igennem ham som et smertende chock. Det uhyggelige skrig havde gjort ham nervøs. Det var jo som et skrig fra et menneske i dødsangst.

Han bliver siddende og venter på, at skriget skal komme igen. Lytter med alle nerver spændt ind i den hviduldne tåge. Han ønsker ikke at høre skriget igen. Det havde fået angsten til at vibrere stærkt gennem hans sind. Troldfugl! farer det gennem ham. De gamle fortalte, at en troldfugl plejede at skri-ge mod mennesker, som var fejge. En fugl, som ingen nogensinde havde set. Nej, han ville ikke tro på det gamle sludder. Han var ikke fejg. Han skulle jo blot over mos-
sen, som lå hvid under nattetågen. En ganske almindelig mose, som tågen havde omskabt til et fantasirige, som man hverken kunne se begyndelsen eller enden på. Og nu sad han på en tue i mosen og var skræmt, fordi han havde hørt et skrig. Hvor det kom fra, og hvem der havde skreget, var han ikke i stand til at finde ud af, fordi tågen lukkede for udsigten over mo-

sen. Men det var det mærkelige med det skrig, at det først havde lydt fjernt, men så var kommet nærmere og nærmere og til slut havde han haft det helt inde på sig. Kunne det være en flyvende fugl, som havde skreget over mos-
sen? Måske en måge. Den skreg jo enkelte gange på dødmandsmål. — Det måtte have været en måge, som ikke kunne finde frem til sit tilholdssted. Hvorfor var han ikke før kommet i tanker om dette, i

stedet for at sætte skriget i forbindelse med gammel overtro? Det hele var jo så enkelt, så skriget kunne gerne komme igen. Han ville ikke længere være bange for det.

Men det var koldt at sidde stille så længe. Tågen trængte gennem de tynde klæder, så han fik kuldegysninger og blev siddende og skælvede på den store mosetue.

Han måtte videre for at få varmen tilbage i kroppen. Det var jo meningsløst at blive siddende og fryse på en tue midt i mosen om natten.

Han ville gå hen imod den store birk. Mosen var sikkert ufarlig hen til den. Han rejser sig og begynder at gå. Forsigtigt sætter han den ene fod foran den anden for ikke at risikere at komme ud i hængedyndet. Han kan blot ikke forstå, at tågen kan holde sig så

længe over mosen. Gøre den hvid så mange timer. Og stadig er tågeskyerne lige tætte. Det var som om en hvid damp fra mosens indvolde blev slynget ud over den. En hvid, lydløs damp. Men den lugter af mose: en stærk syrlig lugt. Mos-
sen svedte sin uhumskehed ud i nat. Svedte og svedte i det uendelige.

Han bliver så optaget af sine tanker, at han glemmer at være forsigtig, og pludselig synker det ene ben ned i tyk, grødet mudder. Han forsøger at trække det tilbage, men taber balancen og plumper i med begge ben. Han synker langsomt ned i dyndet, som lægger sig koldt og klamt om hans krop.

Hængedyndet, går det igennem ham. Han får tag i en lyngtot med den ene hånd. Han knytter den krampagtig fast om lyngen og synker ikke længere ned i dyndet. Han begynder at råbe om hjælp. Ekkoet fra fjældet kaster hans råb tilbage over mosen. Det slår ned i ham, at de ligner det skrig, han hørte fra mos-
en da han sad på den store mostue. Var det alligevel sit eget døds-
krig, han havde hørt? Han havde kun een tanke: hvorledes han skulle redde sig. For reddes måtte han. Han ville ikke dø i en mose en sommernat. Og derfor

fortsætter han sine råb om hjælp udover mosen. Men vil hans råb blive hørt nede i bygden? Der er jo en halv mil dertil, og tågen dæmper alle lyde, lægger sig som bomuld om den. Og han er sunket dybere ned i dyndet, medens han har råbt. Helt til skulderen er han sunket. Hvis han river lyngtotten af, vil han være solgt. Hængedyndet vil lægge sig over ham. Stille. Og han vil være glemt for altid.

Tågen driver stadig i lette skyer over mosen. Han synes, mosens hvide ånder er ved at kvæle ham.

Herre Gud, hvis blot solen ville gryde genenm tågeskyerne, så han atter kunne få øje på den store birk, han havde gået imod. Den, som havde ledet ham i ulykke, fordi han havde troet, at den voksede på tør grund.

Han burde have givet agt på det uhyggelige skrig og ikke være gå-

et længere. Det havde været et varsel. Hvorfor havde han overhovedet løbet den risiko at gå over den hvide mose? Han kunne jo være gået den lange omvej eller ventet, til tågen var borte. Men det var vel bestemt på forhånd, at han skulle ud i ulykke.

Han føler, hvorledes kroppen langsomt stivner i dyndet. Benene er allerede følelsesløse. De er tunge klumper under ham, som bly. Han kan ikke længere råbe så højt om hjælp som før. Han har skreget sig hæs.

Angsten for døden stiger i ham. Han har jo ikke noget håb. Han må dø i hængedyndet. Når lyngtotten bliver revet af, bliver hans livstråd klippet over.

Det, der gør, at han endnu lever, skyldes lyngtotten, som han holder krampagtigt i. Nej, han havde aldrig troet, at en lyngtot skulle blive afgørende for hans skæbne. —

Men det er den blevet. Og han ønsker og håber, at lyngtotten vil holde endnu i mange timer. Ja, lige til mennesker kan komme og trække ham op af hængedyndet. Men han ved så inderligt godt, at en sådan belastning kan lyngtotten ikke klare. Dens rødder gik ikke så dybt ned i mosen, at de kunne klare presset.

En trævl af lyngtotten har sluppet taget i mosen og bliver liggende i hans hånd. Han tager det som et varsel om, at han snart er færdig. Han ser mod den store birk, som ledte ham ud i fristelsen. I den stærkt nedbrudte tilstand, han befinder sig i, kalder han det for kundskabens træ. Han syntes, at bladene hænger som gyldne frugter på grenene, som det breder ud over mosen. Det var disse fristende frugter, han var gået efter for at blive ført ud i tilintetgørelsen.

Han holder stadig krampagtigt på det, der er igen af lyngtotten. Det bliver hans redning. Der er kommet folk ud i mosen. De får til sidst øje på et hovede, som lige stikker op af hængedyndet. Da de har slået et tov under armene på ham, som er gået ned i dyndet, slipper lyngtotten sit tag i mosen.

Så siger den ene redningsmand: »Havde han ikke fået tag i lyngtotten, ville han for længe siden være død. Gud velsigne lyngen!«

Baden Powell *tegner og fortæller denne gang om*

VILDSVINEJAGTER

De fleste af mine vildsvinejagter foretog jeg, medens jeg lå ved mit regiment i de tre vidunderlige år i Muttra. Jeg tog aldrig almindelig ferie for at rejse til højlandet i den varme tid, da jeg ganske enkelt ikke formåede at løsrive mig fra jagten.

Efter at have gjort tjeneste i Syd-Afrika og hjemme i England kom jeg ca. 14 år senere tilbage til Indien for at tage befalingen over 5. garderdragonregiment.

Kun få dage efter at jeg var trådt i tjeneste, modtog jeg fra officererne en høflig forespørgsel, om vi ikke skulle tage på en dags vildsvinejagt. Jeg havde en bestemt følelse af, at der lå en dybere mening bag forespørgslen: de unge herrer havde til hensigt at sætte deres nye øverstkommanderendes jagtduelighed på prøve for at se, hvad han kunne.

Vi fik et strålende ridt, som sluttede med, at galten trak sig ind i junglen vel afgrænset på alle sider.

Jeg galloperede til den modsatte ende for at se, om han ville komme ud der, og de øvrige holdt vagt ved siderne. Vi vidste jo, at han var derinde, og kaldte på folkene, som gik igennem stykket fra den ene side til den anden. Men intet spor af galten!

Da steg jeg af hesten, tog spydet i hånden og fulgte selv med drevet ind for at overbevise mig om, at området var blevet ordentligt gennemsoget. Da vi for tredje gang gik frem gennem junglen, lagde jeg mærket til, at folkene i midten drejede ud mod kanterne, når de kom til et område, som var særligt tæt. Jeg trængte mig frem mod dem og formanede dem at slutte ringen, så vi kunne drive kanaljen ud.

Men formaningen var ikke nødvendig, thi han kom selv ud, ikke blot villigt, men fuld af iver og gik lige løs på mig. Jeg havde med nød og næppe tid til at sænke spydet, for han kom brasende på mig, så det trængte langt ind i brystet på ham. Vort sammenstød var imidlertid så kraftigt, at jeg blev kastet om på ryggen og fik ham lige over mig. Men heldigvis klyngede jeg mig af al min magt til spydet, som sad fast i ham, så det ikke lykkedes ham at nå mig med stødtænderne.

De indfødte — tapre herrer! — flygtede omgående fra området og for ind i junglen under høje råb på hindustansk til rytterne udenfor: »Ja, det er rigtigt, vildsvinet er derinde. Det har dræbt den øverstbefalende!«

På få øjeblikke var officererne af sadlerne og for til for at undsætte mig. En af dem, som var lille af vækst, kastede sig med voldsom iver frem mod galten med sit spyd, men forfejlede stødet fuldstændigt og faldt fremover på ham. Ved de andres anstrengelser lykkedes det bedre og vildsvinet var hurtigt ekspederet.

Da det var gjort, kom de forskræmte spørgsmål: — »Angriber Øverststen altid til fods?« — og for at forsvare min ære måtte jeg sige: »Naturligvis! Hvorfor ikke?«

Spejdernyt fra Grønland

- ★ PÅ STORTUR
- ★ SELVTJENTE PENGE
- ★ SPORT OG SPORTSPADS

Ny rapport fra Grønland.

Fra tropsføreren i Holsteinsborg foreligger nu et nyt brev med en beskrivelse fra sommerens ture og lejre, og vi plukker lidt i den store redegørelse.

I sommerlejren, der gik til Iger-toqfjorden, deltog 72 drenge og piger. Man sejlede dertil med »Hvalrossen« gennem skærgården, og det blev sent, inden de 11 telte var rejst. Af en presenning byggedes et kæmpetelt, kaldet »solparasollen« — det blev nemlig brugt som et værn mod den stærke sol. På lejrpladsen måtte der hele tiden brænde små røgbål, der skulle hjælpe med at holde myggene borte, men det hjalp ikke meget. — Troppens fiskere og skytter havde nok at gøre med at skaffe mad til lejren, og især fiskerne var heldige med nogle meget fine laks.

Søndag morgen holdtes morgengudstjeneste under ledelse af pastor Jens Andersen. Af piletræer, en mængde blomster og en del sten havde spejderne bygget en fin kirke midt i den storslåede natur, der omgav lejren. Om eftermiddagen ankom forældrene, og tilbragte nogle hyggelige timer sammen med spejderne.

På stortur.

Først i september besluttede man at udruste en »ekspedition«, der skulle sejle til Godthåb og Sukkertoppen for at besøge spejdere og spille fodbold. I løbet af sommeren har spejderne spillet mange fodboldkampe mod fremmede skibsbesætninger. Man har således spillet mod spanske, portugisiske, italienske, franske og norske søfolk, og fiskertrawlere har ligefrem fra fiskerbankerne sejlet til Holsteinsborg i håb om at få en fodboldkamp med spejderne. Af 23 kampe har man vundet de 19.

Men til rejsen skule der jo skaffes penge, og hvor får man dem fra? Jo, også det klarede spejderne. Sagen er den, at byen savnede sand — og mandskab til at hente det. Den sag klarede spejderne — omend med slid og slæb — ved at

arbejde hver aften i 14 dage fra kl. 18 til midnatstid, men så havde man også flyttet ca. 300 tons sand til byen og tjent 1200 kr.

Og den 23. september kunne man starte med 14 mand på to små rejebåde. Det kneb med at klare brændingen, men det lykkedes. — Vejret var overordentlig hårdt, og turen til Sukkertoppen tog 3 døgn. (Man plejer at regne med 1 døgn!). På andendagen måtte man således gå ind til et lille udsted, Appamiut, hvor spejderne om aftenen i skolekapellet arrangerede et rigtigt spejdermøde for stedets børn og unge. Man fortalte om Baden-Powell og spejderbevægelsen, sang og spillede. Det blev den helt store aften for beboerne der. En af dem sagde, at »nu har vi da noget godt at leve på i vinter«.

Ved ankomsten til Sukkertoppen viste det sig umuligt at spille fodbold her, da banen var under vand, og tidligt næste morgen fortsatte man den anstrengende sejlads mod Godthåb, som man nåede søndag morgen lige tidligt nok til at deltage i en festlig gudstjeneste med troppens fane. Godthåbsspejdere og sportsforeningen »Nuk« var også repræsenteret med faner. I Godthåb tilbragte man et par dejlige dage med indkvartering hos spejderne der. Der var flere fodboldkampe og festlige aftener, og man mødte en strålende gæstfrihed og vakte megen opmærksomhed på grund af spejderuniformen og det nordgrønlandske antræk.

Onsdag gik det tilbage til Sukkertoppen, hvor det lykkedes at klare fodboldkampen med en sejr til troppen, og den 3. oktober kunne man med signalhornsfanfarer melde sig tilbage til Holsteinsborg, hvor man fik en aldeles strålende modtagelse. Spejderne »druknede« i blomster — om det så var koloniens potteplanter, blev de skåret af for at hylde spejderne, der havde haft en overordentlig skrap tur, havde hævdet byens ære i de andre byer — og selv tjent sig penge til en sådan stortur.

(Læs videre næste side).

Fra en olympiade mellem Grønlands fjelde

Der legnes skitser. Læg mærke til de reglementerede uniformer

Et friskt morgenbad i Igertoqfjorden

Patruljelejrplads med sko- og koppestativer — og jagtgeværerne

Praktisk og nemt tegnsprog

Vi står i Mexicos vilde bjergegne og vil gerne snakke med en indfødt for at høre, hvad han mener om verdenssituationen. Men ak, vi kan ikke hans sprog.

Hvad gør man så?

Tegner — bruger fingerfagter eller andet. I dag skal vi prøve at tegne sprog, så man kan forstå hinanden. Måske kan du bruge det i patruljens meddelelser — ikke helt dårligt.

Vi kan alle tegne disse ting — f. eks.:

Bil Hest Telt

Blomst Bål Krus

Se det var begyndelsen, og hver enkelt ting kan sige en hel del. Det hjælper næppe at forlange en bil hos den indfødte, men vi har taget den med for at vise, at tegnsprog ikke absolut er indianerskrift, men udmærket kan anvendes i nutiden og med nutidens ting.

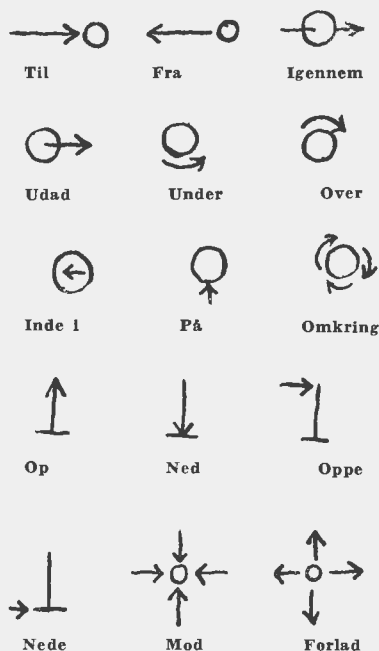
Sportsplads.

Ved siden af sygehuset har spejderne nu selv indrettet en fin, fin sports- og legeplads, der siger sparto til alle andre pladser i Grønland. — I september har man plukket sortebær til sygehuset og børnehaven, ialt 150 kg, og senere har man deltaget meget aktivt i en børnehjælpsdag, der gav 3600 kr. i overskud.

Træerne.

De i Spejdersnes Magasin omtalte træer, der af spejderne blev plantet i Holsteinsborg, klarer sig fint, bortset fra at nogle små børn har plukket nogle af dem. De troede, at det var blomster — og forærede dem glædestrålende til deres forældre, der unægtelig blev noget kede af det.

Men disse navneord (plus alle de andre, som man også kan tegne) kan ikke klare sproget. Altså vi må have nogle andre ord også. Hvad mener du om disse her:

Eksempler på brugen ser du her:

Gennem skoven Til huset

Over bakken

Men vi har brug for endnu mere, f. eks. tidsangivelser (ellers er en meddelelse om mødetid næppe noget værd!).

Det kan du ved lidt fikshed igen få noget nærmere fastsat, f. eks.:

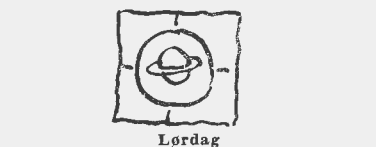
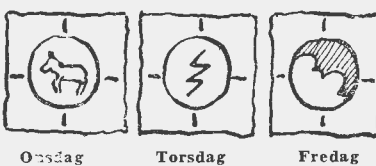
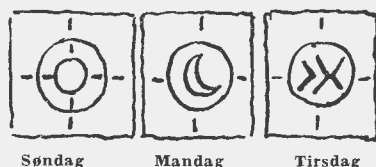
I dag middag I morgen aften I går morges

Nattens tider kan tegnes med mørke »solfelter«, f. eks.:

Midnat Efter midnat I dag midnat

Vi skal lige også have dagene og månedernes tegn — måske kender du dem, men her er de:

April

Maj

Juni

Juli

August

September

Oktober

November

December

Vi får også brug for nogle personlige stedord, hvor vi viser

Jeg

Du

De

Vi - os

Han

Hun

Bevægelserne kan også udmærket gengives. Vi kan alle tegne tændstikmænd (jo, også du — prøv blot)

Løbe

Gå

Springe

Svømme

Hoppe

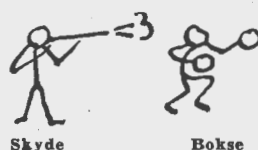
Klatre

Trave

Cykle

Ride

Skyde

Bokse

Ordene god og dårlig får vi nok også brug for. Vi bruger hjertet som symbol, således:

God

Dårlig

Han var god

Er en god lejr

Læg mærke til brugen af pilene, der markerer henholdsvis var, er og blive.

Enkelte ord kan tegnes ved at sammenligne med et andet — og overstrege dette andet ord, f. eks.:

Stor

Lille

Høj

Kort

Tyk

Tynd

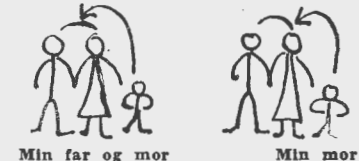
Hvis du har lidt fantasi, kan du nemt tegne yderligere ord eller forklaringer. Hvad mener du om disse familietegninger:

Mig

Mand

Kvinde

Min far og mor

Min mor

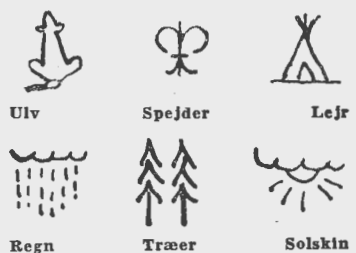
Min bror

Min bedstefar

Min onkel

Til slut skal jeg vise dig en del andre ting, der nemt kan tegnes. Se blot efter — og du vil finde lidt fornuft i dem.

Ulv

Spejder

Lejr

Regn

Træer

Solskin

Mad

Tal

Hør

Dum

Tøj

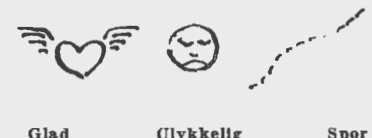
Fiske

Ja

Nej

Hvad

Glad

Ulykkelig

Spor

Og skal vi så prøve at tegne noget, f. eks.:

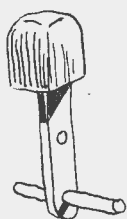
Jeg gik gennem skoven, skød en hare, slog lejr om aftenen, fiskede om morgenen og tog med toget.

Det er da nemt, ikke? Vel — så prøv nu selv. Du kan tegne efter din egen fantasi. Disse få ideer vil nok give dig tilstrækkeligt til, at du kan finde ud af meget, meget mere. Og så kan du få megen sjov ud af det.

Gamle Vildsvin.

En primitiv »høvlebænk«.

I mange standlejr konstrueres fine og indviklede lejrarbejder, og det er en morsom og interessant ting at beskæftige sig med. I en længere standlejr, ved troppens hus eller skovmandspatruljens hytte har man brug for en primitiv »høvlebænk« af samme art som de der fremstilledes af og anvendtes af de første pionerer på menneske-øde steder.

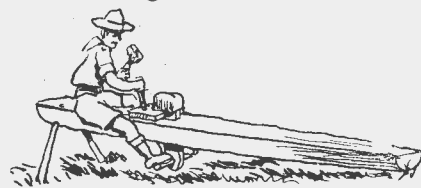

Jeg har selv prøvet at arbejde med en sådan en, og den har man megen glæde og gavn af. Så du burde nok overveje, om det ikke var noget for din skovmandspatrulje.

Konstruktionen er let. Sværere er det nok at fremskaffe materialet. Du skal nemlig bruge et kraftig stykke træstamme, der skæres gennem på langs. Du må nok købe den på et savværk eller hos en tømmerhandler, og så samtidig få ham til at skære den igennem for dig. Du skal kun bruge den ene halvdel til en bænk.

Den overskårne træstamme forsynes med ben i den ene ende, og i passende afstand laves et aflangt firkantet hul helt igennem stammen. Igennem dette hul anbringes et hammerlignende stykke træ. — Denne hammer kan fremstilles af

en klods, hvorpå skaftet fastgøres, men den bliver bedst, når du skærer den ud af eet stykke træ, som vist på tegningen. I skaftet forinden bores et hul, og herigennem fastgøres en tværstok. — Og vi er klar til brugen.

Og det gør du således: Du sætter dig på bænken (ved A), sætter fødderne på tværstokken. Det træstykke (eller hvad du nu skal arbejde med) fastklemmes mellem køllehovedet og bænken ved at presse køllen nedad med fødderne. Det træ, du arbejder med eller skærer i, ligger nu godt fast, og du har det helt under kontrol. Det er værd at prøve. **Gamle Vildsvin.**

Sådan kogte man æg i det gamle Ægypten

I et engelsk tropsblad fortæller en spejder, om hvordan ægyptiske fårehyrder »kogte« æg — uden brug af ild. Et æg blev lagt i en art slynge, som man derefter slyngede så hurtigt rundt, at den derved fremkomne varme »kogte« æggene. Vil nogen prøve?

Præmieopgave i tegnesprog

Og vi starter straks en konkurrence. Hvem tegner den bedste, klareste og kvikkeste historie med tegnesprog? Du står fuldstændig frit, men den må nu ikke være over 50 ord. Og du behøver ikke at anvende de her viste tegn, men må gerne finde andre. Handlingen er ligegyldig. Der vil i første række blive taget hensyn til, om man klart og tydeligt forstår historien — og der må ikke være nogen tekst. Kun dit navn og din adresse, samt patrulje og trop. Præmier som sædvanlig i sedler efter deltagelse, men dog ti kroner for den bedste. Send den til DDS, Fiolstræde 19, København K, senest den 20. januar.

Jeg gik

gennem skoven

skød en hare

om aftenen

lejr

om morgenen

flskede

og tog med toget

SPEJDERNES MAGASIN ØNSKER FOR DIG AT DU I 1954 VIL FÅ

ÆLIGHED · TIL · AT · OPLEVE · ALLE · DISSE · SPÆNDENDE · TING !!!

SPEJDERNES MAGASIN ØNSKER FOR DIG AT DU I 1954 VIL FÅ LEJLIGHED TIL AT OPLEVE ALLE DISSE SPÆNDENDE TING !!!

Vigeregler.

Vi skal denne gang snakke lidt om de almindeligste vigeregler.

For sejlskibe gælder:

Et skib, der sejler rumskøds, skal vige for et skib, der ligger bidevind.

Et skib, der ligger bidevind med vinden bagbord ind, skal vige for et skib, der ligger bidevind med vinden styrbord ind.

Et skib, der sejler rumskøds med vinden bagbord ind, skal vige for et skib, der sejler rumskøds med vinden styrbord ind.

Når to skibe sejler rumskøds med vinden ind på samme side, skal det, der ligger til luvart, vige for det, der ligger til læ.

Et skib, der sejler med vinden agter ind, skal vige for ethvert andet skib.

For dampskibe gælder:

To dampskibe, der kommer lige — eller næsten lige — mod hinan-

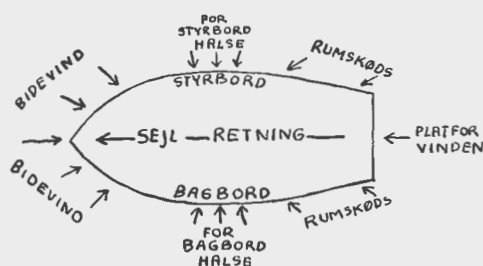
den, skal begge dreje til styrbord, så de kan passere hinanden på bagbords side.

Når to dampskibe styrer kurser, der skærer hinanden med fare for sammenstød, skal det skib, der har det andet på styrbords side vige.

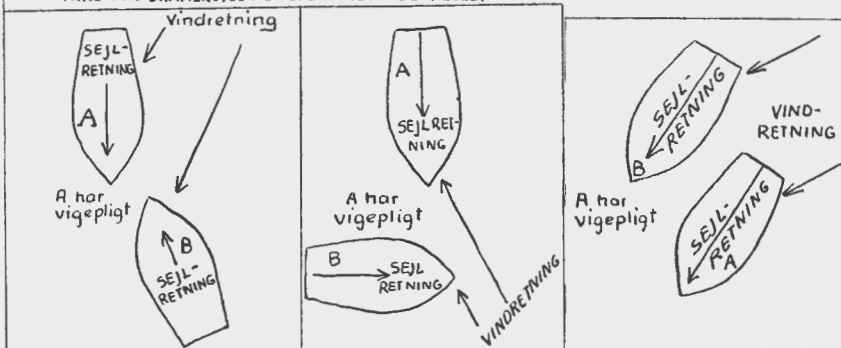
Når et dampskib og et sejlskib styrer kurser, der skærer hinanden med fare for sammenstød, skal dampskibet altid vige.

Hvis et skib efter disse regler viger, skal det andet skib holde sin kurs og fart.

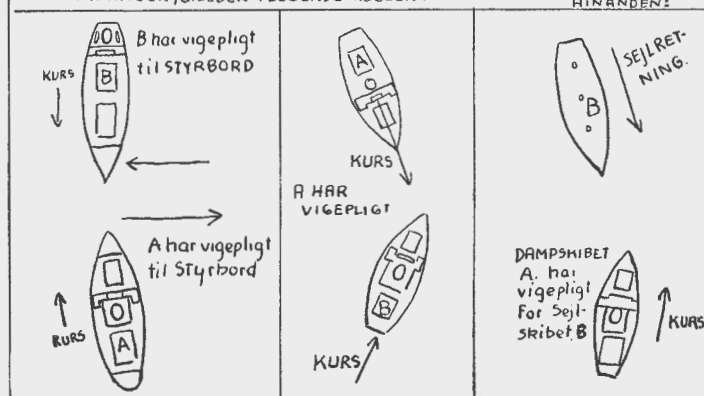
Kan et sammenstød ikke afværges alene af det skib, der skal vige, skal det andet skib træffe de bedst mulige forholdsregler for at undgå sammenstød.

NÅR 2 SEJLSKIBE NÆRMER SIG HINANDEN, SÅLEDES AT DER KAN OPSTÅ FARE FOR SAMMENSTØD: GÆLDER FØLGENDE REGLER:

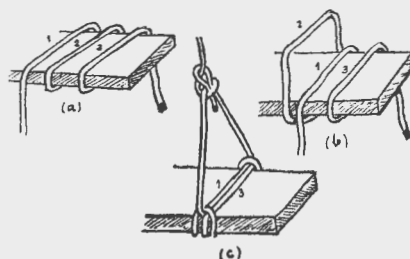
NÅR 2 DAMPSKIBE NÆRMER SIG HINANDEN, GÆLDER FØLGENDE REGLER:

Et nyttigt knob,

der er velegnet, når du skal fastgøre et brædt el. lign. til noget tov, som f. eks. ved en gynge eller et malerbrædt.

Du slår tre løse tørn rundt omkring brættet. Derefter løfter du tørn 1 over tørn 2 og derefter tørn 2 over såvel 1 som 3, videre uden om brættets ende og nedenunder. Du trækker nu rebet til med de to løse ender og forbinder dem med et flagknob (pælestik). Alt i orden!

Af Falkepatruljens krønike

Patruljetur Juleferier, 1953

Efter hjemmedagene i julen startede patruljen på tur i to dage til en patruljehytte, som vi havde lånt af Ørnene i Sønderlev.

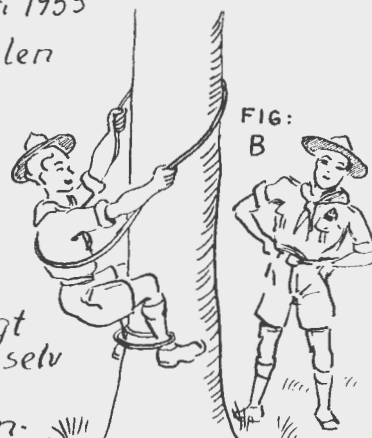
Det er en knippelhytte som de selv har bygget af gamle materialer som de har fået foræret, købt billigt eller dyrt. Pengene har de selv

tjent. Den er ikke mere end 2 x 3 mtr. og der er primitive køjer og bænke, en gammel heks til at varme op med - og til at lave mad på. Vi havde nogle knippelgode dage og misundte dem hytten. Vi skal nu drøfte om vi ikke kan lave en sådan.

Vi benyttede lejligheden til at prøve en mægtig røgdykkerøvelse. Svend og Kaj var placeret inde i hytten - fyldt med røg. Og vi rykkede til undsætning med redningsreb o.a., øvede kunstigt åndedræt m.m.

Vi prøvede også at klatre i træer ved hjælp af reb. De to måder skal jeg prøve at tegne. Dels den ene, hvor vi hev os op ved at hive i rebet, (se tegning A) - og dels ved at hive sig op med to rebringe (se tegning B.) Der skal reb såvel omkring fødderne som omkring ryggen (-og træet.)

Sjovt at prøve - vi spekulerer på en bjergklatretur i nærmeste grusgrav.

Lars

Vi laver noget selv

En morsom
knagerække.

I det hollandske ulveblad har jeg fundet en tegning af en morsom knagerække, som hollandske ulve har lavet til deres lokale. Som du kan se af tegningen, har man anskaffet sig en træplade og en af ulvene har tegnet nogle fine eksempler af Bandarfolket derpå. Og — der hvor halerne skal være, har man fastskruet nogle kroge. Det ser fikst ud, ikke?

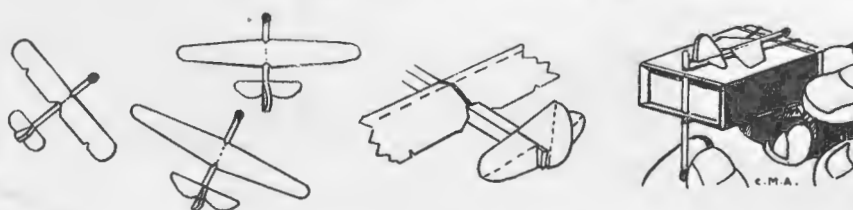
En flyvemaskine — af de små

I dag kan du af tegningerne se, hvorledes du selv kan lave dig en eller flere flyvemaskiner. — Selve kroppen er såmænd en tændstik — større er maskinen ikke. Vinger og halen laves af svært papir — noget svært brevpapir kan gøre det. Af skitse 2 kan du se, hvordan det gøres. Og på skitse 3 kan du se, hvorledes du starter den. Du bruger en tændstikæske, stikker en

tændstik gennem de yderste lag, som du ser og lægger en elastik udenom denne tændstik og strammer elastikken med en af dine fingre. Flyvemaskinen lægges nu med halen ind mod tændstikken, og når du trækker tændstikken ud af hullerne, flyver flyvemaskinen kvikt af sted — ud i stuen. God fornøjelse!

2 hollandske ulveunger på terrænleg. De ser ud som vi selv

Alle tolv

Leif Mølgaard Frandsen,
2. Silkeborg flok.
Kim, BF Poul Aggerholm,
6. Århus flok.
BF Ib Louis Christensen,
1. Rudkøbing flok.
Paw, BF Finn Larsen,
Kronborg flok.
Kim, BF Max Walnert,
1. Bellahøj flok.
BA Johan Bjerre,
Skanseflokk, Fredericia.

Aben (Bandarfolket). I kender alle den grå abe, mine børn. Han var den gang, som han er nu. Først begyndte han at se klog og formuftig ud, men lidt efter begyndte han at luske sig og lave krumspring, og da Tha vendte tilbage, fandt han den grå abe hængende i en gren med hovedet nedad, mens han gjorde nar af dem, der stod på jorden, og de af ham. Og således var der ikke mere nogen lov i junglen — kun tåbelig snak og vidløvs tale. Abefolket, der bor i træerne. De er lovløse. De er kasteløse. De har intet sprog selv, men bruger kun stjalne ord, som de hører når de lytter og kikker og lurser højt oppe mellem grenene. Deres veje er ikke dine. De har ingen ledere, de har ingen hukommelse. De praler og pjatter og lader, som om de var et mægtigt folk og i færd med at øve stordåd her i junglen de er vrømlende, ondsksfulde, skidne og skamløse hver gang aberne fandt en syg ulv, en såret tiger eller bjørn, pinte de den fordi det morede dem, at gøre fortræd. De er altid lige ved at skulle have en leder og egne love og skikke, men det blev aldrig til noget, fordi de ikke kunne huske fra en dag til den næste.

Fortsat fortælling af Peter Tini

Tegninger: Thora Lund

Politiet alarmeres!

**John og Robin er
under tyvejagten nået
til Sverige**

Nogle plakater oplyste dem om, at det var Mølle på Kullen, de var kommet til. De opsøgte politistationen og fortalte vagten der om deres oplevelser. Han gjorde store øjne. At det var muligt for et smuglerskib at foretage denne rejse trods patruljebåde var ufatteligt. Men der var ingen tid til forundring. Han gav sine instrukser, og på drengenes opfordring ringede han deres hjem i Danmark op og fortalte, at drengene befandt sig i god behold i Mølle. Så sørgede han for, at de fik et solidt morgenmåltid, og nu ventede man spændt på, hvad der ville vise sig ved klippehulen derude, hvor politiet holdt vagt. — Det varede ikke så længe, så kom en politibil larmende ind til Mølle læsset med 5 store kasser, hvoraf drengene snart så, at den ene var den, de havde ligget i hele natten. Desuden indeholdt bilen 5 skumle banditter, den ene havde træben, og den anden havde kun eet øje, den tredje var efter påklædningen en fornem herre. Den fjerde og femte var klædt i grusomme pjalter. Alle bar de håndjern. De tilstod efter nogen tøven, at de stod i nøje samarbejde med de tyve, der havde plyndret »Kløverborg« i Danmark. De havde påtaget sig at afhente sølvsagerne og bringe dem til et smelteri, hvor det uerstattelige herregårdssølvstøj skulle smeltes om og derefter sælges. Takket være Robin og Johns iagtagelse derovre ved den lille fjord, var det nu lykkedes at sætte en stopper for denne slvngel-

streg. Da man var færdig med forhøret, vidste man så meget, at man kunne telefonere til politiet i Danmark og give dem tilstrækkelige oplysninger til at de kunne anholde tyvene ovre på Thorskøbing hotel, hvor de havde slået sig ned som journalister, der just havde til opgave at skildre det dristige tyveri, noget som jo just disse mennesker måtte siges at være egnede til.

John og Robin blev nu efter et kort hvil sendt tilbage med første færgе over Helsingborg til Helsing-

ør. Det siger sig selv, at de fik så gode papirer fra politiet i Mølle, at deres hjemrejse nærmest blev et triumftog. Middagsbladene i Danmark bragte lange artikler om vore venners oplevelse, og de blev fotograferet til aviserne. Første sent mandag nat blev de modtaget i deres hjem, hvortil de belv kørt i et »Dollargrin« af »Kløverborg«s forsikringsselskab, der ikke vidste, hvor meget godt de skulle gøre John og Robin for deres medvirken til, at det kostbare sølvstøj blev fundet igen.

Hvad indehaveren af »Kløverborg« gjorde for vore venner, får I ikke at vide nu. Det bliver en anden historie.

Klovn for åbent tæppe.

Der skulle være stor fest på Thorskøbing hotel. Den store sal var fyldt til sidste plads med et festklædt publikum, og mellem de mange gæster så man flere kendte personer fra skolen og byrådet, også vor ven, pastor Fugl var tilstede. Det var Thorskøbing trop, der (Læs videre næste side).

holdt 20 års fødselsdag med parade, underholdning og bal.

»Robin Hood og hans mænd« kunne egentlig ikke udstå spejdertroppen, forklare hvorfor, kunne de ikke. Måske var det, fordi de var for unge til at blive medlemmer af troppen, og måske skyldtes det, at de selv tilbragte et herligt friluftsliv ude i skovene ved deres selvlavede hule. Ikke destomindre havde Robin og hans folk besluttet, at de ville med til denne fest, men det kunne ikke falde dem ind at købe billetter på almindelig måde. De havde fundet på en ganske anden måde at komme til fest på, og den var gratis og sjov.

En halv time før festen listede de ind i hotellets gård helt bag ved festsalens udbygning. Her fandtes en brandtrappe, der førte op til festsalens teaters kulissemagasin og loftet over teatret. Skjult af mørket listede de op ad den rustne jerntrappe. Fra trappen kom de op i kulisserummet, hvor der lå en bunke dragter til et ridderspil, som spejderne sikkert skulle bruge til den underholdning, de skulle more deres mange gæster med. Der var god tid og ingen mennesker i det støvede rum. De 6 »Robin Hood-drenge« kunne ikke modstå fristelsen. De iførte sig de spændende dragter. Tre af dem trak i ridderrustninger, og to af dem kravlede i rigtige indianerdragter. John valgte en klovnedragt, som iøvrigt klædte ham fortræffeligt. Det kan nok være, at de morede sig over at se hinanden. Lys turde de ikke tænde, men de brugte deres blændede lommelygter. Mødens de morede sig med de mange dragter, var den højtidelige del af spejderfesten begyndt nede i salen. Fra et par huller i loftet kunne de se og høre det hele dernede. Der var lange taler og sang og hurraråb i det uendelige. Da paraden var færdig, blev der ro nede i salen. Drengene forstod, at nu begyndte anden del af festen. Der blev også uro bag ved scenen. Åbenbart skulle forestillingen løbe af stabelen.

Det stod klart for vore venner, at de måtte vælge et andet opholdssted, men det var næsten for sent. Det myldrede med spejdere bag ved scenen ikke langt fra de gode »Robin Hood folk«. De opdagede, at de sad i en fælde, og det ville være umuligt for dem at komme bort

uden at blive opdagede, så de måtte pænt blive på loftet over scenen. Overalt, hvor de opholdt sig, var der oprullede bagtæpper og sdestykker til de forskellige forestillinger der blev vist på scenen. — John havde sat sig helt henne på et oprullet mellemtæppe af blødt fløjel, hvor han sad dejligt og ikke tænkte på noget. Han så fra sit magelige sæde, at fortæppet på scenen gled til side, og en spejder i gallauniform trådte frem og sagde en prolog så nydeligt, at folk i salen klappede som besatte. — John så, at den, der fremsagde prologen, var Klaus fra 3. mellem nede på skolen, iøvrigt en mægtig flink fyr. Prologen omhandlede blandt andet, at troppepen nu ville oprette en ulveflok, som et skud på det tyveårige træ.

Så trådte Klaus ind i sidekulisserne, og man ventede spændt på, hvad der nu ville ske. Da begyndte Johns sæde at opføre sig mærkeligt, det drejede og snurrede rundt, noget greb fat i Johns klovnedragt. — For sent ville John flytte sig, de lange pufærmer på dragten sad uhjælpeligt fast i scenens mellemtæppe, der fra gulvet blev firet ned. John fik overbalance og styrtede forover stadig fastgjort til mellemtæppet, da han hængte i luften ved tæppet, fik dette en voldsom fart på i op-rulningen; som en hvirvlende kugle faldt John ned på scenegulvet for øjnene af den tætfyldte sal.

Der lå han i den spraglede klovnedragt. Publikum regnede med, at det var et spøgefuldt led i underholdningen og lo hjerteligt, men de spejdere, der passede fortæppet, var selvfølgelig ganske klare over, at der var sket noget galt. Hastigt lod de fortæppet glide for og løb hen til den nedstyrtede klovn, der lå bevidstløs på det hårde scenegulv. To store spejdere, der var øvede samariter, bar den stakkels John i den komiske klovnedragt over til hotel-ejerens privatlejlighed, hvor de tog ham under behandling. Da han var

fjernet, skyndte man sig at gå videre med underholdningen, og snart havde tilskuerne glemt det besynderlige optrin, hvilket også var meningen.

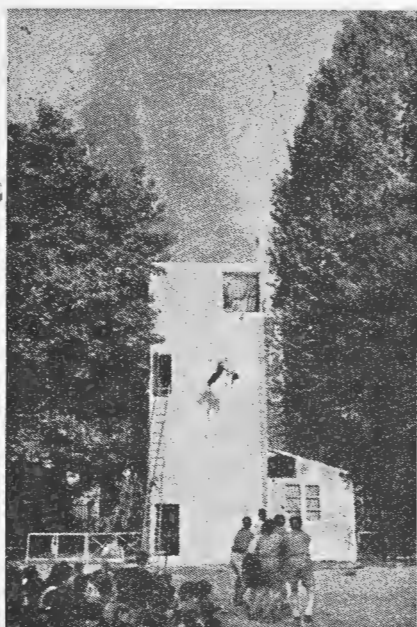
Under alt dette sad de øvrige Robin Hood drenge oppe på teaterloftet og vidste ikke, hvad de skulle gøre. De var ærlig talt bange for John, men de var også bange for følgerne af deres sikkert ikke velkomne besøg på hotellet. Ubeslut-somme sad de der på loftet og tænkte med gru på Johns skæbne.

Pastor Fugl, der var formand for spejdertroppens råd, havde haft plads nede i salen og havde hidtil glædet sig over spejdernes smukke fest. Han havde overværet prøverne før festen og kendte derfor underholdningen ud og ind. Han var klar over, at klovnsens pludselige tilsynekomst ikke hørte med til programmet, derfor listede han op bag scenen og undersøgte forholdene. Han klatrede også op på sceneloftet, og i mørket var han nær faldet over »Robin Hood og hans mænd«, som han dog ikke kendte i de fantastiske dragter, de havde på. I mørket kendte de heller ikke ham, og han bad dem alvorligt følge med sig. Vore venner, der var godt kede af det hele, var nærmest befriede ved tanken om en udløsning af situationen og fulgte godvilligt pastor Fugl, der førte dem til et værelse på hotellet, hvor de kunne være alene.

Næste gang hører vi om samtalen med pastor Fugl.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Rovere fra Genua øver redningsarbejde

Spejderne i Bolton

i England har som tak for deres Bob a job week (Tjen en femmer uge) også gennemført en rigtig good-turn uge, hvor det gjaldt for spejderne om at finde på så mange good-turns som muligt — uden penge.

Bavne-Jamboretten

kaldes en jamborette, som Ejner Bavnehøj division afholder til sommer ved Husodde strand på nord-siden af Horsens fjord. De fleste troppe i divisionen har allerede nu sikret sig den fornødne kontakt med de udenlandske troppe.

I Sct. James kirken

i Paddington (London) har B.-P. fået et særpræget mindesmærke, idet en blyndfattet kirkerude viser B.-P. sammen med to spejdere. B.-P. blev døbt i denne kirke.

9. Århus trop

fejrede sidst i oktober sin 20 års fødselsdag. Om formiddagen var der fødselsdagsløb for ulve, spejdere og tidligere spejdere, der langvejs fra var kommet til stede. Senere på dagen indviedes trop-pens nye lokale — fremstillet af en gammel hestestald i Århus' yderkvarter, og endelig mødtes førere, forældre og gamle spejdere til en fest på Hotel Royal. Selve trops-festen fandt sted først i november med en stor deltagelse.

På Høvelte kaserne

er der så mange deltagere i Sopa (soldaterpatruljer) arbejdet, at der må arbejdes i to grupper.

Roverklanen

på flyvestation Værløse gennemførte i sommer et ferieophold for 36 Opstrupdrengene i 3 uger. Pengene indsamledes blandt stationens be-falingsmænd og mandskab.

Falkonertroppen

tager til sommer på lejr i — Skot-land.

Raske vikinger fra Hærl al Kises troppe sommerlejr

Schweiziske spejdere bygger bro i en by

Nord-Vest divisionen

gennemførte i november måned en »Tjen en femmer uge« med et fint resultat. Hver spejder og ulv skul-le selv tjene sig en femkronesed-del til troppens eller patruljens slunkne kasse.

2500 lodsedler

solgt på 3 uger er et flot resultat. Det er præsteret af PA Mogens Petersen, 2. Odense trop.

En festlig humørparade

har spejderne i Vejle afholdt for stuvende fuldt hus den 31. oktober.

Sct. Georgsgildet

i Randers har store planer. Man vil i løbet af de kommende år søge at skaffe spejderne eget hus med lo-kaler og meget andet godt.

5000 kroner

i overskud gav en spejderbasar i Hjørring fornylig.

Der er forældredag i lejren (USA)

35 skovmænd

fra Vestsjællands division har haft et anstrengende døgn under en stor øvelse, der startede fra Skelskør politistation og via bivak-bygning i Kobæk, sejlads i sejldugsbåde, stegning af duer, sluttede øvelsen med, at to skovmænd fra Asser Riigs trop blev udpeget som de bedste.

Clausekrigen

en ældgammel tradition mellem 1. Silkeborg og 6. Århus fandt i år sted først i november, og opgaven var i år løb — et for ulve og et for spejdere. Der kæmpedes om både Lille Claus (ulvene) og Store Claus (spejderne), og 6. Århus løb med dem begge.

Der meldes igen om

nye roverklaner, nemlig i Skagen, Bogense og Herlev samt i Bernstorff divisionen. Også i Poul Asmusens trop og i Odense division arbejdes på at oprette klanser.

Skovmænd

fra Flensborg og Åbenrå holdt i oktober et fælles stævne ved Kollund. Et langt natløb indledte turen, derefter overnatning i bivak, bagning af brød og til køjs. Om søndagen var der forskellige instruktioner.

Væringerne

— søspejdertroppen i Åbenrå, har fået eget hus — en flot gave fra Sønderjyllands Højspændingsværk. Det er nu flyttet til Nyhavn, hvor spejderne er i fuld gang med at indrette huset. På grunden bygges også husrum til bådene, så stationen kan blive helt i orden.

Spejdernes Lommebog 1954

er nu på markedet. Måske har du allerede sikret dig et eksemplar, ellers kan' det måske nåes endnu (depotet!). Udstyr og størrelse er som tidligere, og indholdet er søgt ud med omtanke. Der er både alle de oplysninger, man daglig har brug for og en hel masse ting, man kan finde på at foretage eller lave selv. Af disse må en hike-reflektor fremhæves som en morsom og nyttig ting. Altså: Køb den, hvis den da ikke er udsolgt allerede!

25 patruljer

fra korpserne i Nakskov har gennemført et byløb, der blev vundet af Ørnene fra 1. Nakskov trop. — Man skulle bl. a. redde en røgforgiftet person ned fra et høloft, slukke en »brand« i en benzinstander og klare svære spørgsmål om stormflodskatastrofen i 1872.

Han foretrækker maden direkte fra »gården« (»The Scouts«)

Spejderførere

fra Sydslesvig og fra alle korpser i Nordslesvig samledes først i november måned til en fornøjelig week-end på Grænsenhjemmet i Kollund.

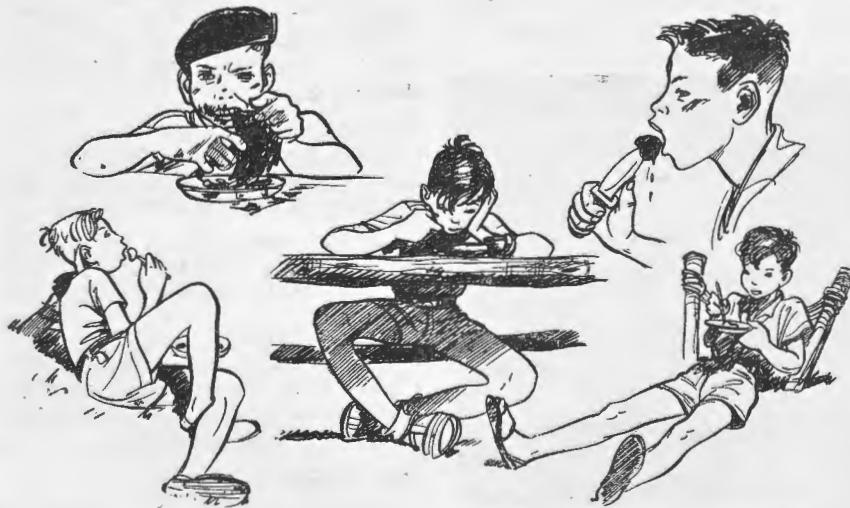
Sammenlagt???

Ved du, at en af troppens spejdere sammenlagt cykler ca. 40 km, når han skal til og fra patrulje- eller tropsmøde

(Uddrag af 2. T....).

Grønlandske børn forlader forsamlingshuset efter at have set spejderfilm

Der er mange måder at spise på

(Frankrig)

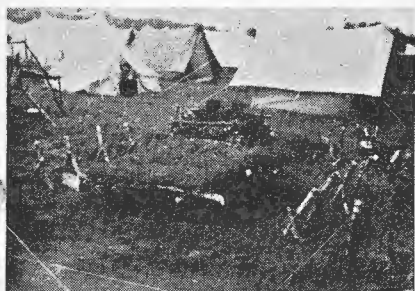
Forsidebilledet

er en nytårshilsen fra spejderne i Holsteinsborg i Grønland — spejdere — een i uniform, een i anorak — sender hilsen til dig.

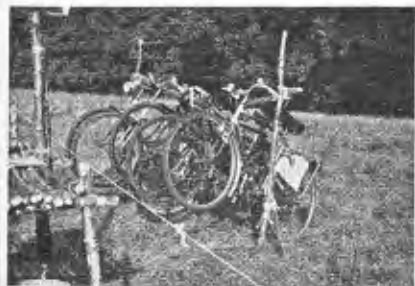
Wakamba-mærket er forsvundet til fordel for en »spejder-jordklode« — det er Jamboretteår i år, og Danmark får besøg af mange udenlandske spejdere.

En knippelgod spejderopgave til forårets ture
— bålænding på sten ude i vandløb

Man bør begynde at planlægge patruljens
specielle lejrarbejder. Hvad mener du om
dette spisebord?

Cykler i lejr er et problem. Her er en god
løsning

DYE DAVNE TIL TÆRES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

Kongsvang trop
Niels Jørgen Jalling
Erik From Nielsen
1. Næstved trop
PF Jørgen Lund
PF Viggo Hansen
Laksetroppen
Paul Haurbach
Kongsvang trop
PF Bent Almskou
PF Kurt Østersø Pedersen
PF Poul Erik Worm
Juelsminde trop
PF Knud Brøndum
Niels J. Laursen

RIDDERE

1. Kerteminde trop
Erik Thunberg
Laksetroppen
Paul Haurbach

A VANDRINGER

100 km
Kongsvang trop
PF Kurt Østersø Pedersen
PF Poul Erik Worm
75 km
Juelsminde trop
Niels J. Laursen
60 km
Mariager trop
Niels Jørgen Petersen
Knud Andersen
Erik Terp
Finn Jensen
Kongsvang trop
Hans Jørn Dylmer
Peter Rasmussen
Walter Andersen
Per Grove Thomsen
Kaj From Nielsen

Karl af Riises trop
Troels Johansen
Ole William Petersen
Haderslev trop
PF Niels Fredsgaard Iversen
PF Leo Ovesen
Svend Børge Olsen

VÆBDERE

Skansetroppen, Fredericia
Kaj Erdland
Age Ebbesen
Flemming Jacobsen

3. ODENSE

2. Odense trop
SM Jørgen Hansen

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Fra »Prøver og duelighedstegna«

Du skal snart til at tjene penge til
sommerlejren

Nordvestfyns division
planlægger en jamborette i 1954
på Hindsgavl.

2 ulveunger

fra 1. Silkeborg — Gråbror flok,
har klaret 30 km turen.

— kunne bygge en bageovn

Troppen i Dybvad

holdt i september faneindvielse
ved en velbesøgt forældrefest.

1. Nyboder

planlægger sommerlejr i Sydnorge.

JOHN SKINNER WILSON

(Forsat fra side 2).

Nu trækker Wilson sig tilbage fra et langt og nyttigt spejderarbejde, men han slipper det ikke helt, og der vil nok stadig skabes lødige tanker i hans solide hjerneboks, som også fremover vil blive til gavn for alverdens spejdere.

Til slut skal nævnes, at Wilson nærer stor kærlighed til Danmark og til vore spejdere, hvilket han har vist ved hyppige besøg og ved at modtage en del af os, hans venner, i London på det internationale kontor eller i hans hyggelige »cottage« i Kent.

Måtte vor bevægelse fremover fostre mange spejderførere som

JOHN SKINNER WILSON.

Jens Hvass.

Læs her!

Den nye redaktørs adresse er:

Kommunelærer

Jørgen Skotte Hansen

Tobaksvej 33

Søborg

glæder sig til, at han får en
ny redaktør. Måske får han
så lidt mere plads — og hu-
skes hver gang.

Til vinterens kolde måneder!

VINDTØJ

er tidens overtøj

Khaki vindjakke $\frac{3}{4}$ lang m. teddy-bear foer. 64,50 71,00 78,50

Khaki vindjakke $\frac{3}{4}$ lang m. ternet foer. 46,50 49,50 52,50

Lumber-jacket, khaki poplin med brune ribber og vaskeskindsfarvet duvetine foer. 44,50 49,50 56,50

Ulve-vindbluse, mørkeblå poplin til at tage under uniformen. 38,75 39,75

Spejder-vindbluse, med strikkede ribber; er også velegnet til at bruges under uniformen. 41,75 45,75

SKI BUKSER

er reglementeret
vinterpåkledning

Vi har skibukser i en virkelig fremragende kvalitet og den rigtige facon m. bred elastik forneden, så de kan trækkes op under knæet.

Mørkeblå uden foer:

Livvidde	64—66	34,50	35,50
«	68—70	36,50	37,50
«	72—74	38,50	39,50
«	76—80	41,00	42,85

Mørkeblå med foer:

Livvidde	64—66	39,50	40,50
«	68—70	41,50	42,50
«	72—74	43,50	44,50
«	76	45,50	

Vejledning i fremstilling af moccasiner

Ark 22×28 cm med anvisning på, hvordan man selv laver sine moccasiner. 2 forskellige typer. Kr. 0,75

Benyt de mørke dage til nyttigt husflid, der er masser af ideer i denne bog. Den indeholder ca. 275 illustrationer og anviser forskellige metoder til fremstilling af en mængde brugs- og pyntegenstande i skind og læder.

F. eks.: Mange slags etuier, punge, tegnebøger, gæste- og dagbøger. Af læderting kan nævnes: Lædertasker, håndmapper, økse- og spa-deetuier. Et særligt spejderafsnit indeholder bl. a. dolkeskeder, moccasiner, væg- og bordprydelser.

Til udsmykning anvises 3 forskellige dekorationsmetoder specielt for skind, den såkaldte »læderplastik«.

Kr. 4,75

Skind til moccasiner i størrelse, så du selv kan skære dem til efter vejledningen. Med alt tilbehør.

Kr. 10,50 11,85 13,25

Du kan også købe læder til andre arbejder hos os. Vi har f. eks. naturfarvet spalt til standere og lign., som kan købes i halve eller kvarte huder.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Købmand Erik Jessen
»Trolldhøje, Åbenrå
Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Søgade 3, Sørg.

Nørre Farimagsgade 39
København K, telf. PALæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 6370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13
Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K
Telefon PALæ 5711.
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12.

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret